

„Jednou si tě vezmu a ty budeš na svatbě muset mít na hlavě přesně takovej klobouk, Morrisová!“ zavolal za ní.

„Až po tobě!“ odpověděla ona. Tohle jí říkal už léta. Od jejich patnácti a svých šestnácti spolu trávili spoustu času a trochu spolu koketovali, takže jim rodiče začali říkat, že se nakonec vezmou. Zbožňovala ho, ale byla přesvědčená, že se nevezmou – byl to jen kamarádský vtip. Někdy bylo zábavné si představovat, že spolu skončí. Věděla, že by byl moc dobrý manžel. Ale chtěla od života víc než si vzít kluka odvedle, kluka, který tvrdil, že nikdy neopustí East End. Chtěla cestovat, vidět svět. Přesně to měla v plánu, až bude po válce.

*

Billy se za ní díval, jak pospíchá pryč. Nellie nevěděla, co k ní doopravdy cítí. Jak by mohla? Nikdy jí nic neřekl. Měl strach, že jestli si to celé špatně vykládá a ona ho odmítne, ztratí ji i jako kamarádku. Věděl, že s tím se nedokáže vyrovnat, a tak před ní své city skrýval, ale bylo to čím dál těžší. Věděl, že v něm vidí jen obyčejného kluka, staršího bratra, kamaráda. Někoho, s kým je legrace, ne někoho, koho by mohla milovat. To potřeboval změnit, sice nevěděl jak, ale chtěl jí dokázat, že je pro ni ten pravý a že by jim bylo spolu báječně. Těsně před válkou spolu občas seděli v parku – nehonili se tam, jako když byli malí, ale seděli na lavičce, on ji držel kolem ramen, ona si o něj opírala hlavu a vyprávěla mu o své vysněné budoucnosti a on snil o budoucnosti s ní.

Billy prožil celý život tady na Morpeth Street, stejně jako Nellie. Jemu ta ulice skýtala všechno, co od života chtěl, včetně jí. Ale věděl, že ona chce víc. Nebýt válka, už by se z Bethnal Green nejspíš dávno odstěhovala. Často mluvila o vzruše-

ní, dobrodružství nebo cestování, a vždycky v tom byla touha, které nerozuměl. Nic z toho jí nemohl nabídnout. Mohl jí nabídnout jen nehynoucí lásku, bezpečí a oporu a doufal, že to jednou dívce tak mimořádné, jako je Nellie Morrisová, bude stačit. Dívce, která jednou celé týdny šetrila kapesné, aby mu mohla koupit tabatěrku na léčebné cigarety. Pořád ji měl a vždycky, když ji vytáhl, si vzpomněl na Nellie. Dívce, která za ním kdysi vyběhla na ulici, když si zapomněl sendviče, a s úsměvem mu je podala a pohládila ho po tváři. „Co ty by sis beze mě počal, Watersi?“ řekl tehdy. Ano, co by si počal. Jednou, a bude to brzy, pozve Nellie na rande. Jednou, až sebere odvalu.

*

Nellie svou práci milovala. Dělalasistentku Margaret Boltonové, starostce Bethnal Green. Byla to práce pestrá a zajímavá a ony dvě spolu dobře vycházely. Percy Bolton, manžel paní starostky, učil Nellie ve škole a právě on ji své ženě na to místo doporučil. Už byl v důchodu, ale pracoval dál, velel strážným, kteří hlídali nálety, a byl Billyho nadřízený. Ostatní dívky, které Nellie znala, pracovaly v textilkách jako Babs, případně ve zbrojovkách. Babs původně šila luxusní spodní prádlo, které se prodávalo v nejhonosnějších buticích ve West Endu, ale teď se u nich v továrně vyráběly jen uniformy a pracovní oblečení.

Díky práci na radnici měla Nellie pocit, že je přímo v srdci Bethnal Green. Když se ve čtvrti něco šustlo, často to věděla jako první a v tomhle pocitu důležitosti si náramně líbovala.

„Jsi moc cílevědomá, to je tvůj problém,“ říkala jí někdy Em, ale znělo to hrdě.